

[Undervisningsministeren.]

ikke svare på ganske kort. Indfyldelse på ledelsen kan strække sig fra deltagelse i drøftelse af undervisningsinstitutionens almindelige forhold, undervisningsformerne og i nogen grad undervisningens indhold til ansættelse af lærere, ja, til ansættelse af den øverste chef. Jeg tror nok, at man bør tænke disse ting nøje igennem, inden man går ind på at udtale sig i al almindelighed om indfyldelse på ledelsen. Jeg er overbevist om, at hvis man forestiller sig, at elevråd og lignende råd skulle forestå ansættelse af ledelse eller lærere, er det noget, man skal undgå.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Poul Dam til justitsministeren:

„Vil ministeren overveje at nedsætte et udvalg med repræsentanter såvel for den kriminologiske sagkundskab som for lovgivningsmagten til at undersøge, hvorvidt behandlingen af de indsatte i forvaringsanstalterne i Herstedvester og Horsens svarer til de intentioner, som førte til anstaltternes oprettelse, og om de opnåede resultater, navnlig med hensyn til resocialiseringen af de forvarede, er tilfredsstillende?“

Poul Dam: Mit spørgsmål er, som man vil forstå, begrundet i den kritik, der i den senere tid er fremkommet, dels i radio og fjernsyn, dels i pressen, af behandlingen af de indsatte i vore forvaringsanstalter. Det er umuligt for os andre at afgøre, om denne kritik er berettiget; men den er så foruroligende, at det forekommer mig, at en virkelig omfattende undersøgelse bør iværksættes, og med dette i tankerne har jeg stillet spørgsmålet til ministeren.

Justitsministeren (Thestrup): Anvendelsen af tidsubestemte sanktioner over for kriminelle, herunder forvaring i de særlige forvaringsanstalter i Herstedvester og Horsens, har i de senere år givet anledning til

debat. Det har navnlig været anført, at den omstændighed, at den indsatte ikke kender frihedsberøvelsens længde, indebærer en psykisk belastning, der ikke står i forhold til de særlige behandlingsmæssige hensyn, som disse reaktioner skulle tjene. Det har også været anført, at denne reaktionsform kan medføre, at den indsatte kommer i et uheldigt afhængighedsforhold til anstaltsledelsen, der skal give indstilling om udskrivning.

Ved bedømmelsen af disse problemer må man i første række gøre sig klart, at anvendelse af forvaring i de senere år er aftaget meget væsentligt, og at denne sanktion nu kun anvendes i relativt sjældne tilfælde. Det er imidlertid klart, at de problemer, der er forbundet med anvendelse af sanktioner af denne art, bør gøres til genstand for en nærmere undersøgelse i lyset af de erfaringer, der er indvundet i den tid, vi her i landet har haft sådanne sanktioner.

Min forgænger som justitsminister har da også den 27. april 1967 anmodet straffelovrådet om at overveje en ændring af straffelovens regler om de strafferetlige retsfølger over for psykisk afvigende lovovertrædere, vedvarende kriminelle og lovovertrædere, der misbruger alkohol. Det forudsattes i kommissoriet, at rådet i forbindelse hermed overvejer spørgsmålet om ændringer vedrørende institutionerne for fuldbyrdelse af de retsfølger, der idømmes de nævnte lovovertrædere. Spørgsmålet om de strafferetlige regler, om psykisk abnorme lovovertrædere og om særforanstaltninger behandles også på nordisk plan i den nordiske strafferetskomité.

De emner, som hr. Poul Dam ønsker belyst gennem et udvalgsarbejde, falder således klart inden for de kommissorier, der er givet straffelovrådet og den nordiske strafferetskomité.

Den eneste forskel mellem det udvalgsarbejde, som hr. Poul Dam efterlyser, og det, der allerede er sat i gang af den tidligere justitsminister, er herefter hr. Poul Dams ønske om, at repræsentanter for lovgivningsmagten inddrages i arbejdet. Af principielle